

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

ARNE DAHL

ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Όλες οι σημειώσεις του βιβλίου ανήκουν στον μεταφραστή.

ΕΝΑ

Βουβός πόνος, σκέφτηκε. Τώρα ξέρω τι σημαίνει αυτό. Ένα μάθημα ζωής, σκέφτηκε – και το μακάβριο γέλιο του ήταν εντελώς βουβό. Ένα μάθημα θανάτου, σκέφτηκε – και αντί για γέλιο βγήκε άλλη μια βουβή κραυγή.

Με το ξέσπασμα του επόμενου πόνου αντιλήφθηκε, με κρυστάλλινη διαύγεια, πως είχε γελάσει για τελευταία φορά.

Ο πόνος παγιώθηκε. Με αυτό το οποίο ακόμη διέκρινε ως μείγμα ικανοποίησης και τρόμου, ένιωσε ότι η ένταση είχε φτάσει στο αποκορύφωμά της, και κατάλαβε τι θα ακολουθούσε.

Ο κατήφορος.

Η καμπύλη του πόνου δεν ανέβαινε άλλο, είχε αρχίσει να εξομαλύνεται, και πέρα από αυτόν διέκρινε την απότομη κατηφορία η οποία, με την ακατανίκητη κλίση της, κατέληγε στο απόλυτο τίποτα. Ή – αν πάσχιζε πολύ και κατάφερνε να αποδιώξει αυτή τη σκέψη – στον Θεό.

Οι πόροι του σώματός του έχασκαν, μικρά ορθάνοιχτα στόματα που ξερνούσαν ουρλιάζοντας το τεράστιο ΓΙΑΤΙ, το οποίο ο ίδιος δεν μπορούσε να εκφέρει επ' ουδενί τρόπο.

Οι εικόνες άρχισαν να βγαίνουν στο φως· ήξερε ότι θα έβγαιναν. Είχαν ήδη εμφανιστεί καθώς ο πόνος έφτανε σε επίπεδα που ξεπερνούσαν ακόμα και την πιο ακραία φαντασία του. Έμεινε έκπληκτος από τις δυνατότητες που έκρυβε μέσα του όλα αυτά τα χρόνια.

Με άλλα λόγια, υπήρχαν εκεί.

Ο άνθρωπος κουβαλάει απίστευτες δυνατότητες ενέργειας μέσα του.

Καθώς όλο του το είναι εκρήγνυται σε κύματα πόνου, οι αισθήσεις μοιάζουν να μετατοπίζονται από τα δάχτυλα, τα γεννητικά όργανα και τον λαιμό σε κάποιο άλλο μέρος εκτός του σώματός του. Η φρικτή οδύνη, κατά κάποιον τρόπο, έγινε γενική, ανυψώθηκε πάνω από το σώμα και εισέβαλε στην –αναγκάστηκε να σκάψει βαθιά μέσα του για τη λέξη– ψυχή του, ενώ όλη την ώρα εκείνος προσπαθούσε να κρατάει τη σκέψη του καθαρή. Αλλά τότε εμφανίστηκαν οι εικόνες.

Αρχικά είχε παλέψει να κρατήσει την επαφή με τον έξω κόσμο, και ο έξω κόσμος δεν ήταν άλλο από γιγάντια αεροσκάφη που περνούσαν με ταχύτητα έξω από τη μικρή χαραμάδα του παραθύρου. Πού και πού περνούσε φευγαλέα από μπροστά του η σιωπηλή σιλουέτα του δήμιου με τα φονικά εργαλεία της. Τελικά, τα βρυχώμενα αεροπλάνα ανακατεύτηκαν με τις εικόνες, και άρχισαν κι αυτά να μετατρέπονται σε άγρια φαντάσματα της αβύσσου.

Δεν κατάφερε να βάλει σε τάξη τις εικόνες, δεν κατάφερε να βάλει σε τάξη τον τρόπο με τον οποίο εμφανίζονταν, τη σειρά με την οποία εμφανίζονταν, τη δομή που είχαν. Είδε το αλησμόνητο εσωτερικό της χειρουργικής αίθουσας στην οποία γεννήθηκε ο γιος του, αλλά ο ίδιος δεν ήταν εκεί, διότι ενώ ο γιος του γεννιόταν, ο ίδιος άκουγε τον εαυτό του να κάνει εμετό στην τουαλέτα. Αλλά τώρα ήταν εκεί, και ήταν όμορφα, δίχως μυρωδιές και δίχως ήχους. Η ζωή περνούσε στην επόμενη γενιά μέσα σ' ένα άσπιλο και αγνό σκηνικό. Χαιρέτησε ανθρώπους που αναγνώριζε ως μεγάλους συγγραφείς. Διάβηκε αθόρυβα δοκιμασμένους στον χρόνο διαδρόμους. Είδε τον εαυτό του να κάνει έρωτα με τη σύζυγό του, και η έκφρασή της μαρτυρούσε ευδαιμονία, με έναν τρόπο που ο ίδιος δεν είχε ξαναδεί ποτέ του. Στεκόταν σ' ένα βήμα ομιλητή, ο κόσμος χειροκροτούσε με ενθουσιασμό. Νέοι διάδρομοι, συναντήσεις, συσκέψεις. Ήταν στην τηλεόραση, και το κοινό

τον έπνιγε με βλέμματα θαυμασμού. Είδε τον εαυτό του να γράφει με πάθος φλογερό, είδε τον εαυτό του να διαβάζει το ένα βιβλίο μετά το άλλο, το ένα σώμα χειρογράφων μετά το άλλο. Αλλά όταν ο πόνος έκανε διαλείμματα και ο βροντερός ήχος των αεροπλάνων τον έφερνε πίσω στην πραγματικότητα, σκέφτηκε αμέσως πως το μόνο που έβλεπε ήταν ο εαυτός του να διαβάζει και να γράφει. Ποτέ δεν είδε τι διάβαζε και τι έγραφε. Ανάμεσα σε αυτά τα διαλείμματα ανάσας, έπιασε τον εαυτό του να σκέφτεται τι σήμαιναν όλα αυτά.

Τώρα άρχιζε η κάθοδος, το ένιωσε μεμιάς και πολύ καθαρά. Όταν άρχισαν τα επώδυνα τσιμπήματα, δεν τον άγγιξαν καθόλου. Ήταν ήδη σε τροχιά απόδρασης από τον βασανιστή του, θα νικούσε. Είχε μάλιστα και την αντοχή να τον φτύσει, και η μοναδική αντίδραση ήταν ένας ξερός κρότος σπασίματος και μια μικρή και ελαφριά αύξηση του πόνου. Από το σκοτάδι ξεπρόβαλε ένας βρυχώμενος δράκοντας και μεταμορφώθηκε σε αεροπλάνο που τύλιξε σε μια επίμονη ομίχλη το γήπεδο ποδοσφαίρου όπου βρισκόταν ο γιος του και έριχνε ανήσυχες ματιές στη γραμμή του πλάγιου άουτ. Του έγνεψε, αλλά ο γιος του δεν τον είδε, του έγνεψε ξανά, πιο έντονα, φώναξε, αλλά ο γιος του έδειχνε όλο και πιο απογοητευμένος, μέχρι που έβαλε αυτογκόλ από καθαρή απροσεξία ή για λόγους διαμαρτυρίας. Είδε κι εκείνη τη νεαρή γυναίκα να στέκει δίπλα στο ράφι με τα βιβλία και να τους ρίχνει εντυπωσιασμένη ματιές θαυμασμού. Τώρα διασχίζουν τον μεγάλο δρόμο, επιδεικνύοντας με θέρμη τον έρωτα που γεφυρώνει γενιές. Στην άλλη πλευρά, δύο εντελώς ακίνητες σιλουέτες. Ο γιος και η σύζυγός του. Τους βλέπει. Σταματάει και φιλάει παθιασμένα τη συνοδό του. Τώρα κάνει τροχάδην, προπονεΐται. Η μικρή βελόνα χώνεται μέσα στον χόνδρο του εγκεφάλου, κατ' επανάληψη. Το κινητό του χτυπάει στη μέση μιας συζήτησης στην έκθεση βιβλίου.

Ο νέος του γιος, σαμπάνιες που ανοίγουν με κρότο, αλλά όταν επιστρέφει στο σπίτι, αυτοί έχουν εξαφανιστεί. Διαβάζει ξανά, και σε μια τελευταία αναλαμπή της συνείδησης πιστεύει ότι μερικά από όλα όσα διάβασε και έγραψε έπρεπε να περάσουν πετώντας δίπλα του, αλλά το μόνο που βλέπει είναι τον εαυτό του να διαβάζει και να γράφει. Σε μια τελευταία στιγμή απαστράπτουσας διαύγειας, πείθεται ότι, τελικά, βλέπει την απώτατη αλήθεια, και αντιλαμβάνεται πως τίποτε από όσα διάβασε και έγραψε δεν είχε ποτέ σημασία. Θα μπορούσε, κάλλιστα, να είχε κάνει οτιδήποτε άλλο.

Σκέφτεται τις απειλές. «Κανείς δεν θα μπορέσει να ακούσει τα ουρλιαχτά σου». Σκέφτεται ότι δεν πήρε τις απειλές στα σοβαρά. Γιατί υποψιαζόταν...

Μια τελευταία αστραπή πόνου επισκιάζει την τελευταία σκέψη.

Έτσι ξεκινάει το τέλος. Ο πόνος χάνεται. Τώρα οι εικόνες εναλλάσσονται με γοργότερο ρυθμό. Σαν να τελειώνει ο χρόνος.

Συμμετέχει σε μια διαδήλωση. Διαδηλώνει μαζί με άλλους. Ο αστυνομικός σηκώνει το κλομπ πάνω από το κεφάλι του. Στέκεται στη μέση καλοκαιρινού τοπίου, το άλογο πλαγιοποδίζει προς το μέρος του. Ένα μικρό νερόφιδο χώνεται μέσα στις γαλότσες του και ελίσσεται ανάμεσα στα δάχτυλα. Ο πατέρας κοιτάζει αφηρημένος το σκίτσο του με το τεράστιο φίδι. Τα σύννεφα περνούν πάνω από την άκρη της κουκούλας, και του φαίνεται πως βλέπει μια γάτα να σουλατσάρει εκεί. Ένα χοντρό, ανοιχτό πράσινο νήμα δείχνει τον δρόμο, και αρχίζει το ταξίδι του μέσα από σκοτεινούς, σαρκώδεις διαύλους.

Τέλος ταξιδιού.

Κάπου σχηματίζεται μια σκέψη:

«Τι άθλιος τρόπος να πεθάνει κανείς».

Ο Πολ Γελμ ήταν πεπεισμένος ότι υπήρχαν ασάλευτα πρωινά. Και ήταν απολύτως βέβαιος ότι ετούτο εδώ το πρωινό, στα τέλη του καλοκαιριού, ήταν ακριβώς ένα από αυτά. Δεν κουνιόταν ούτε φύλλο στα καχεκτικά φυτά της εσωτερικής αυλής. Αλλά και μέσα στο γραφείο, όπου στεκόταν και αγνάντευε αφηρημένος τον έξω κόσμο, δεν αιωρούνταν μήτε ένας κόκκος σκόνης. Επίσης, μέσα στο κρανίο του, ελάχιστα εγκεφαλικά κύτταρα βρίσκονταν σε κίνηση. Ήταν, με άλλα λόγια, ένα ασάλευτο πρωινό στα κεντρικά της αστυνομίας στο Κουνγκσχόλμ της Στοκχόλμης.

Δυστυχώς και ο χρόνος που είχε περάσει ήταν ασάλευτος. Ο Πολ Γελμ ανήκε στην αστυνομική δύναμη που, πριν από ένα χρόνο, είχε ηγηθεί των ερευνών για τους πολυσυζητημένους Φόνους των Ισχυρών, κατά τους οποίους ένας κατά συρροήν δολοφόνος είχε αρχίσει να εξοντώνει την οικονομική ελίτ της Σουηδίας. Επειδή η υπόθεση στέφθηκε από επιτυχία, η δύναμη αυτή μονιμοποιήθηκε ως ειδική μονάδα της Εθνικής Υπηρεσίας Έρευνας Εγκλημάτων, μια εφεδρεία για την «καταπολέμηση εγκλημάτων διεθνούς κλίμακας», όπως αναφερόταν στην επίσημη ονομασία της. Στην πράξη αυτό σήμαινε ότι ήταν έτοιμη να ενημερώνεται και να προλαμβάνει κάθε νέα μορφή εγκληματικότητας που δεν είχε ακόμη φτάσει στα σύνορα της Σουηδίας.

Εκεί ακριβώς βρισκόταν το πρόβλημα. Κανένα από αυτά τα χαρακτηριστικώς αποκαλούμενα «εγκλήματα διεθνούς κλίμακας» δεν είχε συμβεί στη χώρα τον τελευταίο χρόνο, και γι' αυτό έκαναν την

εμφάνισή τους όλο και περισσότερες κριτικές, εκ των έσω, κατά της ύπαρξης της Ομάδας Άλφα.

Στην πραγματικότητα δεν την έλεγαν Ομάδα Άλφα. Αυτή ήταν απλώς μια ονομασία που κάποιος, λίγο πανικόβλητος, πρότεινε όταν η ομάδα είχε ιδρυθεί, στο άψε σβήσε, πριν από ενάμιση χρόνο. Για τυπικούς και υπαρξιακούς λόγους, η ομάδα ονομαζόταν τώρα «Ειδική μονάδα καταπολέμησης εγκλημάτων διεθνούς κλίμακας της Εθνικής Υπηρεσίας Έρευνας Εγκλημάτων». Επειδή όμως την ονομασία αυτή δεν μπορούσε να τη χρησιμοποιεί κανείς σε μια κουβέντα δίχως να ξεσπάσει σε γέλια, συνέχισαν να αποκαλούν ανεπίσημα τη μονάδα Ομάδα Άλφα. Βέβαια, ήταν κι αυτή μια αρκετά κωμική ονομασία, αλλά είχε κάποια συναισθηματική αξία, αν μη τι άλλο. Τώρα, πάντως, ως ομάδα ήταν έτοιμη να περάσει στο χρονοντούλαπο. Διότι οι σχετικά αδρανείς υπάλληλοι του δημοσίου δεν ήταν τα πλέον δημοφιλή πρόσωπα της εποχής, και η ομάδα είχε αρχίσει σιγά σιγά να αποσυντίθεται. Αναλάμβανε ευτελέστατες αποστολές και δάνειζε τα μέλη της εδώ κι εκεί. Παρόλο που ο επίσημος αρχηγός τους, ο Βάλντεμαρ Μέρνερ –τομεάρχης της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης– δούλευε σκληρά για να διατηρήσει τη μονάδα, τα πράγματα έδειχναν πως η εποχή της Ομάδας Άλφα βάδιζε ολοταχώς προς το τέλος της.

Αυτό που χρειαζόταν ήταν ένας αμιγής κατά συρροήν δολοφόνος. Και μάλιστα ένας δολοφόνος αμιγώς διεθνών προδιαγραφών.

Ο Πολ Γελμ ασάλευτος χάζεψε το ασάλευτο πρωινό. Είδε ένα μικρό φύλλο, ένα από τα ελάχιστα κίτρινα φύλλα, να τρέμει και να πέφτει στο μουντό μπετόν της εσωτερικής αυλής. Σαν αυτό να ήταν προειδοποίηση για θύελλα, σκίρτησε απότομα – και το σκίρτημα αυτό τον έκανε να συνέλθει. Διέσχισε το δωμάτιο και πήγε μπροστά

σ' έναν πολυκαιρισμένο καθρέφτη για ξύρισμα που ήταν καρφωμένος στον τοίχο. Κοίταξε το εξάνθημά του.

Τον καιρό που κυνηγούσαν τον Δολοφόνο των Ισχυρών, ένα κόκκινο σημάδι είχε αρχίσει να αναπτύσσεται στο μάγουλό του, και ένα άτομο που ήταν πολύ στενά συνδεδεμένο μαζί του του είχε πει ότι το σημάδι έμοιαζε με καρδιά. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε. Εκείνη δεν ήταν πλέον τόσο στενά συνδεδεμένη μαζί του, αλλά κάποιο άλλο άτομο με την ίδια σχέση πίστευε ότι το εξάνθημα ήταν απαίσιο.

Ανέσυρε από τη μνήμη του την εποχή που γίνονταν οι Φόνοι των Ισχυρών με ένα μείγμα μελαγχολικής και ουτοπικής διάθεσης. Ήταν μια παράξενη εποχή, ένα αλλόκοτο συνονθύλευμα επαγγελματικής επιτυχίας και προσωπικής αποτυχίας. Και ανανέωσης, βασανιστικής ανανέωσης, με εκείνον τον τρόπο που η ανανέωση είναι πάντα βασανιστική.

Η Σίλα, η σύζυγός του, τον είχε εγκαταλείψει. Έμεινε μόνος του με τα παιδιά στη βίλα πέρα στο Νορσμπόργ, ενώ βρισκόταν στη μέση μιας από τις σημαντικότερες έρευνες φόνων στην ιστορία της χώρας. Τα παιδιά αναγκάστηκαν να τα καταφέρουν όπως μπορούσαν, ενώ ο ίδιος χωνόταν όλο και βαθύτερα στην υπόθεση, βρίσκοντας μια κάπως αμφιλεγόμενη παρηγοριά στην ερωτική αγκαλιά μιας συναδέλφου. Δυσκολευόταν ακόμη να διαχωρίσει αυτό που είχε πραγματικά συμβεί μεταξύ τους από αυτό που φανταζόταν ότι είχε συμβεί.

Αλλά μόλις εξιχνίασαν την υπόθεση, το τρένο της ζωής επέστρεψε στις ράγες της συνήθειας –όπως έπιανε τον εαυτό του να το διατυπώνει σε κάποια λυρικά του ξεσπάσματα– και το ένα βαγόνι μετά το άλλο περνούσε από τη μία γραμμή στην άλλη και έπιανε πάλι την πεπατημένη, μέχρι που το παλιό τρένο με το όνομα Γελμ άρχισε

ξανά να του θυμίζει τον παλιό του εαυτό. Η Σίλα επέστρεψε, η οικογενειακή ζωή ανακάλυψε εκ νέου τον κανονικό της ρυθμό, η Ομάδα Άλφα, όπως κι ο Γελμ, ανακηρύχθηκαν ήρωες, η ομάδα έγινε μόνιμη δύναμη, ο ίδιος πήρε προαγωγή και άρχισε να δουλεύει κανονικό ωράριο, κάνα δυο συνάδελφοι έγιναν στενοί του φίλοι, η συνάδελφος βρήκε άλλον άντρα, επικράτησε ηρεμία και όλα ήταν μέλι γάλα.

Το ερώτημα ήταν αν τώρα τελικά δεν είχε ήδη μπουχτίσει από την ηρεμία, από το μέλι και το γάλα. Διότι ξαφνικά μια μέρα, σχεδόν μετά μισό χρόνο που χρειάστηκαν για να ολοκληρώσουν την υπόθεση και να παραπέμψουν τον δολοφόνο στη δικαιοσύνη, είδε –σαν σε απότομο ζουμ– τις ράγες της συνήθειας να μετατρέπονται σ' ένα μικρό παιδικό τρενάκι, και αυτό που θεωρούσε ελεύθερους ορίζοντες και ανοιχτούς αιθέρες να μην είναι τίποτε άλλο πέρα από ένα δωμάτιο παιχνιδιών με τσιμεντένιο πάτωμα, με τοίχους και ταβάνι. Το μεγάλο και γοργό ταξίδι της αμαξοστοιχίας δεν ήταν άλλο από έναν ατέρμονα κύκλο μέσα στα στενότερα όρια του δωματίου.

Καθώς είχαν αρχίσει οι επικρίσεις για την ανάγκη ύπαρξης της Ομάδας Άλφα, έπεσαν στο τραπέζι και κάποιες αμφισβητήσεις. Υπήρχε η αίσθηση ότι η επιστροφή στις παλιές σιδηροτροχιές ήταν απλώς *σκηνοθετημένη*. Σαν να ήταν όλα ένα σκηνικό, σαν να μην υπήρχε έδαφος να μπουν οι ράγες, σαν να περίμεναν την πρώτη πνοή του ανέμου να τις ξηλώσει.

Ο Γελμ κοιτούσε τον εαυτό του στον καθρέφτη. Γύρω στα σαράντα, στάνταρ σκουρόξανθο σουηδικό χρώμα μαλλιών με μέτωπο που επεκτεινόταν γοργά. Μια διόλου εντυπωσιακή εμφάνιση, με άλλα λόγια. Εκτός από το εξάνθημα, βεβαίως, από το οποίο μόλις τώρα τραβούσε μια μικρή πέτσα και το περνούσε με μια δερματική αλοιφή. Μετά επέστρεψε στο παράθυρο. Το πρωινό ήταν ακόμη

ασάλευτο. Το μικρό κίτρινο φύλλο κειτόταν εντελώς ακίνητο στο ίδιο ακριβώς σημείο όπου είχε πέσει. Δεν είχε φυσήξει καθόλου στην εσωτερική αυλή του κτιρίου όσο εκείνος στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη.

Αυτό που χρειαζόταν ήταν ένας αμιγής κατά συρροήν δολοφόνος. Και μάλιστα ένας δολοφόνος αμιγώς διεθνών προδιαγραφών. Αυτά σκέφτηκε ο Πολ Γελμ και ξανακύλησε στο όργιο της αυτολύπησης.

Βέβαιο ήταν ότι η Σίλα είχε επιστρέψει. Όπως βέβαιο ήταν ότι είχε επιστρέψει και ο ίδιος. Αλλά δεν είχαν συζητήσει καθόλου τι είχαν πραγματικά κάνει και νιώσει όσο βρίσκονταν σε διάσταση. Αρχικά, ο Πολ θεώρησε αυτή τη στάση ως σημάδι αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Αλλά στα καλά καθούμενα, τρύπωσε στο μυαλό του η ιδέα ότι επρόκειτο για ένα χάσμα το οποίο ποτέ δεν θα μπορούσαν να ξεπεράσουν, αν βέβαια δεν χρησιμοποιούσαν τεχνητά μέσα. Και τι γινόταν, αλήθεια, με τα παιδιά; Ο Ντάνε ήταν τώρα δεκάξι, η Τούβα σύντομα θα έκλεινε τα δεκατέσσερα. Όταν καμιά φορά ο Πολ έπιανε τις λοξές και φευγαλέες ματιές τους, αναρωτιόταν αν είχε σπαταλήσει όλο το κεφάλαιο της εμπιστοσύνης τους. Μήπως εκείνο το παράξενο καλοκαίρι, πριν από ένα χρόνο, είχε αφήσει σημάδια που μπορούσαν να παραμορφώσουν τη ζωή ανθρώπων ακόμα και πολύ μετά τον θάνατό του; Ήταν μια σκέψη ανυπόφορη.

Και η σχέση με τη Σέρστιν Χολμ, τη συνάδελφο, φαινόταν να έχει μπει σε νέα φάση. Πολλές φορές έπεφταν ο ένας πάνω στον άλλο, και σε κάθε τους συναπάντημα το άγχος φάνταζε βαρύτερο. Πίσω από τα βλέμματα που αντάλλαζαν κρύβονταν χάσματα που δεν είχαν καλυφθεί ή έστω αγγιχτεί, και φαινόταν να διαιωνίζονται. Ούτε ακόμα η καλή σχέση με τον Γιαν-Ούλοφ Χουλτίν, τον επικεφαλής τους, και τους συναδέλφους Γκούναρ Νιμπέργ και Χόρχε Τσάβες

φαινόταν να είναι η ίδια. Είδε εκείνο το μικρό τρένο-παιχνίδι να κάνει τον ατέρμονα γύρο του μέσα στον κλειστό του χώρο.

Και τέλος, εκείνη η απαίσια υποψία ότι ο μόνος που είχε αλλάξει ήταν ο ίδιος. Διότι *όντως* είχαν αλλάξει πράγματα και καταστάσεις. Έπιανε τον εαυτό του να ακούει μουσική που πιο πριν δεν πλησίαζε ποτέ του και να διαβάζει βιβλία των οποίων την ύπαρξη πάντα αγνοούσε. Έριξε μια ματιά στο γραφείο, όπου ένα φορητό σιντί πλέρικ κι ένα φθαρμένο χαρτόδετο βιβλίο ακουμπούσαν το ένα πάνω στο άλλο. Στο σιντί υπήρχε κάτι μυστηριώδες που λεγόταν *Meditations* του Τζον Κόλτρεϊν, ένας από τους τελευταίους δίσκους του βιρτουόζου του σαξοφώνου, ένα αξιοπρόσεκτο μείγμα ασυγκράτητων αυτοσχεδιασμών και ήρεμης ευλάβειας, και το βιβλίο ήταν το έργο του Κάφκα *Αμερική*¹, το λιγότερο γνωστό από τα μυθιστορήματά του αλλά, κατά κάποιον τρόπο, και το πιο περίεργο. Ο Πολ Γελμ δεν επρόκειτο να ξεχάσει με τίποτα την αλυσίδα των γεγονότων που ξετυλίγεται όταν ο νεαρός Καρλ ετοιμάζεται να αποβιβαστεί στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, όπου αντιλαμβάνεται ότι έχει ξεχάσει την ομπρέλα του και επιστρέφει αμέσως στο ατμόπλοιο. Ήταν πεπεισμένος ότι κάτι τέτοιες σκηνές επιστρέφουν μέσα μας όταν είμαστε έτοιμοι να πεθάνουμε.

Καμιά φορά έριχνε το φταίξιμο για την εικόνα του τρένου που στοίχειωνε τη φαντασία του στα βιβλία και στη μουσική. Ίσως να ήταν πιο ευτυχημένος αν έβλεπε ανοιχτούς ορίζοντες και μακρινές διαδρομές γύρω του.

Το βλέμμα του επέστρεψε στην εσωτερική αυλή. Το μικρό κίτρινο φυλλαράκι ήταν ακόμη εκεί που είχε πέσει. Όλα ήταν ασάλευτα.

1. *Αμερική* ήταν ο τίτλος που έδωσε στο βιβλίο ο Μαξ Μπροντ. Είναι γνωστό και με τον τίτλο *Ο αγνοούμενος*.

Και ξαφνικά, δίχως προειδοποίηση καμιά, το φύλλο σηκώθηκε σαν να είχε βρεθεί σε στροβίλισμα ανέμου, έπεσαν κι άλλα φύλλα, κίτρινα και πράσινα αντάμα, και ξεκίνησαν ένα μανιασμένο και ποικιλόχρωμο χορό ανάμεσα στις προσόψεις του κτιρίου. Αυτός ο χορός διακόπηκε εξίσου απότομα, το μοναχικό στροβίλισμα τράβηξε αόρατο γι' αλλού και αυτό που απέμεινε ήταν ένας σωρός από φύλλα στην γκριζα μονοτονία του τσιμέντου.

Η πόρτα άνοιξε απότομα. Μέσα μπήκε ο Χόρχε Τσάβες. Η παρουσία αυτού του καθ' όλα ενεργητικού τριαντάρη έκανε τον Γελμ να νιώσει καμιά δεκαριά χρόνια μεγαλύτερος. Αν και ήταν, κατά κανόνα, πρόθυμος να το δεχτεί κι αυτό· ο Τσάβες ήταν τώρα πια ένας από τους καλύτερους φίλους του. Είχε έρθει στην Ομάδα Άλφα από την αστυνομία του Σούντσβαλ, όπου είχε αυτοονομαστεί «ο μοναδικός μαυροκέφαλος μπάτσος της Νόρλαντ». Αν και ήταν από τη Στοκχόλμη, γιος χιλιατών πολιτικών προσφύγων από το Ρόγκσβεντ. Ο Γελμ ποτέ του δεν κατάλαβε πραγματικά πώς είχε καταφέρει να περάσει τους περιορισμούς για τα σωματικά προσόντα της Σχολής. Δεν ξεπερνούσε με τίποτα το ένα και εβδομήντα. Αλλά πάλι, δεν έπαυε να είναι ένας από τους πιο έξυπνους αστυνομικούς της χώρας – και τουλάχιστον ο πιο δραστήριος αστυνομικός που είχε συναντήσει ο Γελμ. Εκτός αυτού, ήταν μπασίστας της τζαζ και μάλιστα από αυτούς που ανήκαν στην ελίτ των μουσικών.

Αυτός ο σφιχτοδεμένος μικρόσωμος αστυνομικός, λοιπόν, κινήθηκε αθόρυβα προς το δικό του γραφείο, πήρε τη θήκη του πιστολιού από την καρέκλα, τη φόρεσε, έλεγξε το υπηρεσιακό του όπλο και φόρεσε από πάνω το ελαφρό λινό σακάκι.

«Κάτι γίνεται» είπε κοφτά. «Μεγάλη κίνηση στους διαδρόμους».

Ο Γελμ άρχισε, κάπως ράθυμα, να αντιγράφει τις προηγούμενες κινήσεις του Τσάβες.

«Τι εννοείς “μεγάλη κίνηση”;»

«Δύσκολο να σου το εξηγήσω. Αλλά η φωνή του Χουλτίν θα ακουστεί μέσα σε μισό λεπτό. Είναι απολύτως σίγουρο. Μήπως θέλεις να πάμε κι ένα στοιχηματάκι;»

Ο Γελμ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Κοίταξε το σιντί και το βιβλίο στο γραφείο του, έριξε μια ματιά στον σωρό των φύλλων στην αυλή, αποφάσισε ν' αρχίσει να ζει ξανά και ανέβηκε στην ατμομηχανή. Ο χρόνος απέκτησε νέα μορφή.

Μια κοφτή φωνή ακούστηκε στο εσωτερικό τηλέφωνο. Ανήκε στον επικεφαλής επιχειρήσεων της Ομάδας Άλφα, αστυνομικό αρχι-επιθεωρητή Γιαν-Ούλοφ Χουλτίν:

«Άμεση συγκέντρωση. Όλοι σας. Πάραυτα».

Ο Γελμ φόρεσε το δερμάτινο μπουφάν πάνω από τη θήκη του πιστολιού κι ένιωσε να συμμετέχει σε αυτό το κάλεσμα με όλη του την καρδιά. Το ζευγάρι έφυγε μισοτρέχοντας προς την αίθουσα που κάποτε αποκαλούσαν «Αρχηγείο» και που ίσως –σκέφτηκε γεμάτος προσδοκία ο Γελμ– ν' άρχιζαν να τη λένε και πάλι έτσι. Καθώς διέσχιζαν τον διάδρομο, άνοιξε απότομα μια πόρτα και παρά λίγο να σπάσει τα μούτρα του Τσάβες. Ο Βίγκο Νορλάντερ εμφανίστηκε από το άνοιγμά της και δεν έδωσε καμία απολύτως σημασία στο ατυχές συμβάν. Ο Νορλάντερ είχε μεταμορφωθεί από σχολαστικός και πάντα πιστός στον κανονισμό αστυνομικός στο κακό παιδί της Ομάδας Άλφα. Τα παλιά και φθαρμένα γραφειοκρατικά κοστούμια είχαν αντικατασταθεί, μετά την υπόθεση των Φόνων των Ισχυρών, από μοντέρνα πόλο μπλουζάκια και δερμάτινα ρούχα. Η αρχή μιας κοιλιάς που παρέπεμπε αναντίρρητα σε

περασμένη νιότη είχε παραχωρήσει τη θέση της σε γνήσιους κοι-
λιακούς μας.

Οι υπόλοιποι της ομάδας είχαν ήδη συγκεντρωθεί όταν μπήκαν
ο Νορλάντερ και ο Γελμ. Ο Τσάβες μπήκε αμέσως μετά μ' ένα χαρ-
τομάντιλο στη μύτη. Ο αρχιεπιθεωρητής Γιαν-Ούλοφ Χουλτίν του
έριξε ένα σκεπτικό βλέμμα από την έδρα της μικρής ανώνυμης αί-
θουσας διαλέξεων, όπου καθόταν και κοιτούσε με μάτια κουκουβά-
γιας, σαν βαριεστημένος καθηγητής γυμνασίου που είχαν ξεχάσει
να τον συνταξιοδοτήσουν. Τα μικροσκοπικά ματογυάλια του ανα-
παύονταν στη θέση τους, σαν ένα μικρό αλλά εντελώς φυσικό πα-
ρακλάδι της τεράστιας μύτης του. Στο βλέμμα του δεν φαινόταν
κάποια νέα φλόγα. Πιθανώς να διέκρινες μια κάποια θράκα στις άκρες
των ματιών του. Καθάρισε τον λαιμό του.

Η βασική δύναμη ήταν παρούσα στην ολότητα της, όλοι είχαν
έρθει νωρίς στη δουλειά για να επιστρέψουν νωρίτερα στο σπίτι,
κανείς δεν είχε πάει δανεικός σε άλλο τμήμα και κανείς δεν είχε ανα-
λάβει κάποια περίεργη αποστολή επειδή ήταν τιμωρημένος. Μια
ιδανική κατάσταση. Ο Γκούναρ Νιμπέργ, ο Άρτο Σέντερστεντ και η
Σέρστιν Χολμ κάθονταν ήδη πρώτοι και καλύτεροι. Ο Νιμπέργ και
ο Σέντερστεντ ανήκαν στην ίδια γενιά με τον Νορλάντερ, ο οποίος
ήταν κάνα δυο χρόνια μεγαλύτερος από τον Γελμ και πολύ περισσό-
τερα από τον Τσάβες. Η Χολμ βρισκόταν κάπου ανάμεσα στους δύο
τελευταίους. Ήταν η μοναδική γυναίκα της ομάδας, μια μελαχρινή,
μικροκαμωμένη αστυνομικά από το Γετεμπόργκ και πολύ «κωλο-
πετσωμένη» όπως λένε. Ήταν το τρίτο γρανάζι στο τρίο των εγκε-
φάλων της ομάδας, στο οποίο συμμετείχαν και ο Γελμ με τον Τσάβες.
Αλλά είχε και κάτι κοινό μ' ένα άλλο μέλος της ομάδας, τον συνάδελ-
φο Γκούναρ Νιμπέργ, με τον οποίο μοιραζόταν το γραφείο της: τρα-

γουδούσαν και οι δύο σε χορωδίες και δεν ντρέπονταν όταν τους έπιαναν επ' αυτοφώρω να τραγουδούν α καπέλα μέσα στον κοινό τους χώρο. Ο Νιμπέργ είχε ένα περιπετειώδες παρελθόν ως βίαιος μποντιμπλντερ με εθισμό στα στεροειδή. Τώρα πια ήταν ένας συνεσταλμένος άντρας, μέλος χορωδίας, ένας κακοντυμένος όγκος από σάρκες, που δεν δίσταζε να βγάλει προς τα έξω τον παλιό του εαυτό όταν παρουσιαζόταν ανάγκη. Αυτό ακριβώς είχε κάνει και στην περίοδο των ερευνών για τους Φόνους των Ισχυρών όταν, όντας χτυπημένος από μια σφαίρα στον λαιμό, μαρκάρισε ένα γκαζωμένο αμάξι και το έστειλε κατευθείαν πάνω σ' ένα φανοστάτη. Ο Σέντερσεντ, με τη σειρά του, ήταν ο πιο παράξενος της ομάδας, Φινλανδοσοουηδός, κάτασπρος, πρώην ακριβοπληρωμένος δικηγόρος, με μια συνείδηση που τον είχε αναγκάσει να τα παρατήσει. Πάντα δούλευε και λίγο μόνος του, ακολουθώντας τα δικά του, περίεργα ίχνη, που βρίσκονταν πολύ έξω από τις συνήθειες και διατεταγμένες μεθόδους της ομάδας.

Ο Νορλάντερ, ο Τσάβες και ο Γελμ έσπευσαν να καθίσουν πίσω από την πρώτη τριάδα. Ο Χουλτίν άρχισε να μιλάει με το συνηθισμένο ουδέτερο ύφος του:

«Ένας σοουηδός πολίτης δολοφονήθηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δεν ήταν *όποιος κι όποιος*, δεν δολοφονήθηκε *όπου κι όπου* και από *όποιον κι όποιον*. Επρόκειτο για έναν ευρέως γνωστό κριτικό λογοτεχνίας, που πέρασε στον άλλο κόσμο πριν από πέντε ώρες στο αεροδρόμιο του Νιούαρκ έξω από τη Νέα Υόρκη. Βασανίστηκε θηριωδώς από έναν πολυάσχολο κατά συρροήν δολοφόνο, του οποίου η δράση έχει αρχίσει εδώ και δύο δεκαετίες. Μέχρι εδώ η όλη υπόθεση δεν μας αφορά».

Προφανώς είχε έρθει η ώρα για μια από τις τεχνητές παύσεις του

Χουλτίν, διότι τέτοια ακριβώς ήταν η παύση που ακολούθησε. Αμέσως μετά συνέχισε:

«Το μικρό μας πρόβλημα είναι ότι αυτός ο σκληρός κατά συρροήν δολοφόνος διεθνούς κλίμακας είναι καθ' οδόν προς τη χώρα μας».

Ξανά μια παύση, ίσως λίγο πιο φορτισμένη.

«Πληροφορίες από το FBI μας λένε ότι ο δολοφόνος πήρε τη θέση του κριτικού λογοτεχνίας στο αεροπλάνο. Αυτή τη στιγμή είναι επιβάτης της πτήσης SK 904, η οποία φτάνει στην Αρλάντα σε λιγότερο από μία ώρα, ήτοι στις 8.10. Το αεροπλάνο μεταφέρει συνολικά εκατόν εξήντα τρεις επιβάτες, και η αστυνομία της Νέας Υόρκης επέλεξε να μη γνωστοποιήσει στο πλήρωμα την κατάσταση. Αυτή τη στιγμή, λοιπόν, έχουμε απόλυτη άγνοια για την ταυτότητα του δράστη, κάτι που δεν πρέπει να είναι και τόσο περίεργο, μια που εδώ και είκοσι χρόνια παίζει κρυφτούλι με το FBI και παραμένει ασύλληπτος. Υπάρχουν, βέβαια, κάποιες ελπίδες να μάθουμε το όνομα με το οποίο ταξιδεύει προτού προσγειωθεί το αεροπλάνο. Έχω ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας με έναν ειδικό πράκτορα ονόματι Λάρνερ στη Νέα Υόρκη, και ως εκ τούτου χρειαζόμαστε δύο παράλληλα σχέδια. Πρώτον: αν μας δοθεί εγκαίρως το όνομα, υπάρχει κίνδυνος συμπλοκής. Δεύτερον: αν δεν μας δοθεί εγκαίρως το όνομα, πρέπει να μπορέσουμε να ξεχωρίσουμε ανάμεσα από εκατόν εξήντα τρεις επιβάτες έναν ασύλληπτο κατά συρροήν δολοφόνο του οποίου τα μοναδικά γνωστά χαρακτηριστικά είναι: λευκός, άντρας και πιθανώς πάνω από σαράντα πέντε ετών».

Ο Χουλτίν σηκώθηκε και ανέβασε το φερμουάρ του μπουφάν του κρύβοντας το πιστόλι κάτω από τη μασχάλη του. Έσκυψε μπροστά.

«Η όλη υπόθεση είναι, στην πραγματικότητα, πολύ απλή» είπε

ήρεμα. «Αν αποτύχουμε, η Σουηδία θα έχει στο έδαφός της τον πρώτο γνήσιο αμερικανό κατά συρροήν δολοφόνο. Ας το αποφύγουμε, λοιπόν».

Μετά κατευθύνθηκε προς το ελικόπτερο που τους περίμενε, λέγοντας ταυτόχρονα τα ακόλουθα σοφά λόγια:

«Ο κόσμος μικραίνει, κυρίες και κύριοι. Ο κόσμος μικραίνει».

Ένας σουηδός κριτικός λογοτεχνίας με διασυνδέσεις στις ΗΠΑ σκοτώνεται κατά τον πλέον διαβολικό τρόπο σε ένα αποθηκάκι του αεροδρομίου Νιούαρκ, έξω από τη Νέα Υόρκη. Τη θέση του στην πτήση προς Στοκχόλμη παίρνει ο δολοφόνος του. Η σουηδική αστυνομία έχει ελάχιστο χρόνο καθώς ένας αμερικανός κατά συρροήν δολοφόνος είναι προ των πυλών...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΑΛΦΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΙΣΤΕΡΙΟΣΟ

Ο Arne Dahl έχει δημιουργήσει δική του σχολή μέσα στην παράδοση της σουηδικής αστυνομικής λογοτεχνίας. Συνδυάζει το σασπένς, τις διεθνείς ίντριγκες και την κατασκοπεία με αξεπέραστη λογοτεχνική ικανότητα.

Lars Kepler, συγγραφέας

Ο καλύτερος σύγχρονος σουηδός συγγραφέας.

Dagens Nyheter

ΤΙΜΗ: 7,70€

ISBN 978-618-03-0401-5

9 786180 304015
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80401